

F. t. l. om ændr. af l. vedr. personlig skat til kommunen.

1955-56 tillige officielt anvendt i 544 sognekommuner. Herudover anvender imidlertid yderligere et stort antal sognekommuner i praksis ganske faste ligningsregler, uden at disse dog får udtryk i en ligningsskala, der offentliggøres.

Som det vil fremgå af foranstående er den gamle skønsmæssige „formue- og lejlighedsskat“ nu i hovedparten af landets kommuner afløst af en ren indkomstskat, og de forhøjelser og nedsættelser af indkomsterne, der indgår som et led i skatteberegningen, er nu alene udtryk for en fordeling af skattebyrden på de forskellige indkomstrin. Tanken med denne fordeling af skattebyrden har utvivlsomt været at etablere en form for „progression“ i beskattningen. Den omstændighed, at forhøjelsen af indkomsten højst kan andrage 50 pct., bevirker imidlertid, at progressionen ophører på det indkomstrin, hvor maksimumsforhøjelsen sætter ind, d. v. s. ved ligningsskalaens toppunkt, der i henvend en trediedel af landets købstæder indtræffer ved indkomster på 12 000 kr. eller derunder. Beskattningen af indkomster, der ligger over ligningsskalaens toppunkt, er således ikke progressiv, men proportional med indkomsten, idet den andrager $1\frac{1}{2} \times$ ligningsprocenten.

Hertil kommer yderligere, at marginals-katten på indkomstrin under ligningsskalaens toppunkt gennemgående bliver højere end marginals-katten på indkomstrin over toppunktet, således at indkomstforøgelser beskattes hårdere for indkomster under end for indkomster over toppunktet. Tænker man sig f. eks., at en kommune har en ligningsprocent på 10,0 og efter sin ligningsskala forhøjer indkomster på 8 000 kr. med 25 pct. og indkomster på 10 000 kr. med 40 pct., vil en skatteyder, der hidtil har haft en indkomst på 8 000 kr., men får en indkomstforøgelse på 2 000 kr., få en skattestigning på 400 kr. svarende til 20 pct. af denne merindkomst. Dette hænger sammen med, at en forhøjelse af indkomsten på 8 000 kr. med 25 pct. er ensbetydende med en beskattning af de 8 000 kr. med ligningsprocenten forhøjet med 25 pct., altså med $12\frac{1}{2}$ pct. På samme måde er en forhøjelse af indkomsten på 10 000 kr. med 40 pct. ensbetydende med en beskattning af de 10 000 kr. med ligningsprocenten forhøjet med 40 pct., d. v. s. med 14 pct. Disse 14 pct. beregnes ikke alene af de 2 000 kr.s indkomstforøgelse, men også af den oprindelige indkomst på 8 000 kr., således at skattestigningen målt i procent af merindkomsten bliver 20 pct. En skatteyder, hvis indkomst ligger over ligningsskalaens toppunkt, vil derimod kun få en skattestigning på $1\frac{1}{2} \times$ ligningsprocenten, d. v. s. 15 pct. af en merindkomst på 2 000 kr.

Til belysning af de omtalte virkninger af de gældende ligningsregler er der i vedføjede tabel 1 givet en oversigt over beskattningen af indkomstforøgelser i 10 købstæder i skatteåret 1956—57. Disse købstæder er udvalgt således, at de omfatter kommuner med de hyppigst forekommende former for ligningsskalaer og ligningsprocenter, og i tabellen er for hver købstad anført, på hvilket indkomstrin ligningsskalaen har nulpunkt og toppunkt, samt kommunens ligningsprocent. Derefter er det for hver købstad beregnet, med hvor stor en procent en indkomststigning på 2 000 kr. vil blive beskattet på forskellige indkomstrin det første år efter, at indkomsten er steget. Det fremgår af tabellen, at skattestigningen i næsten alle tilfælde bliver forholdsvis større for indkomster under end for indkomster over ligningsskalaens toppunkt.

De nævnte følger af det gældende ligningssystem må betegnes som lidet rimelige, og da det gældende ligningssystem endvidere ret beset kun er en tilbagebleven rest af en svunden tids helt forældede beskattningsform, er det ved nærværende lovforslag foreslået, at ligningen efter formue og lejlighed i købstæderne og disses forstæder og i de større bymæssige sognekommuner afløses af et system, hvorefter skatten — på samme måde som i København, Frederiksberg og Gentofte kommuner — beregnes ved anvendelse af progressive rateskalaer.

Efter forslaget får kommunerne frit valg imellem 5 rateskalaer. De skattebeløb, som fremkommer ved benyttelsen af disse rateskalaer, skal betragtes som grundbeløb, der forhøjes eller nedsættes med samme procent på alle indtægstrin, idet hver enkelt kommune, når den har valgt rateskala, fastsætter sin udskrivningsprocent på samme måde, som hovedstadskommunerne efter den gældende ordning hvert år fastsætter, med hvilken procent af rateskalaens grundbeløb skatten skal udskrives.

De 5 rateskalaer er udformet således, at de fleste kommuner skulle kunne finde en skala, hvorefter kommuneskattens fordeling på de forskellige indkomstrin bliver nogenlunde den samme som efter de gældende udskrivningsregler. For at undgå den fornævnte kraftige beskattning af merindtægter på indkomstrin mellem ca. 5 000 kr. og ca. 15 000 kr., har det dog været nødvendigt at foretage en vis omlægning af skattebyrden. En rateskala, der på de enkelte indkomstrin skulle svare til den gennemsnitlige kommuneskat for forsørgere i købstæderne for skatteåret 1956-57, ville få omtrent følgende udseende: